Vzpomínka na osobnost vodáckého oddílu Sport Zbraslav z let šedesátých a sedmdesátých.

Edu Fulína jsem znal, tak jako skoro každý zbraslavský kluk. Hrál za Zbraslav fotbal, hokej, ve Slavii dělal lehkou atletiku. Jako sládek se podílel na výrobě dobrého piva ve Zbraslavském pivovaru. Byl o tři roky starší, takže nebyl v okruhu mých blízkých přátel. Náhoda nás svedla dohromady, když jsme již byli dospělí a začali jsme dělat kanoistiku. Vrchol naší krátké, ale úspěšné kariéry, nám překazil nástup Edy na povinnou dvouletou službu v armádě. Jeho povaha, smysl pro spravedlnost, časté rozhodování srdcem, bylo v naprostém rozporu s tehdejšími požadavky kladenými na brance.

Po nástupu služby byl v přijímači, který trval 6 týdnů. Na konci přijímače, byla prováděna přísaha a teprve potom se z brance stal skutečný voják, který musel plnit všechny povinnosti a mohl též uplatňovat svoje práva. V prvních dnech Edova pobytu v přijímači, při večerní prohlídce na světnici, kdy vojáci museli stát v pozoru před postelemi vedle svých vojenských kufrů. Prohlídku prováděl „mazák“, svobodník, který již byl na vojně druhý rok. Někteří mazáci, většinou ti, kteří v civilním životě nic nedokázali, se vyžívali v té nadřazenosti svobodníka nad „bažanty“, branci, kteří právě byli v přijímači. Svoji pozici někdy zneužívali. Tak tento „zouvák“, jak my jsme jim říkali, šel pomalu podle nastoupených branců, a hledal nějakou chybu, kterou by mohl vytknout. U Edy se zastavil, prohlížel si ho a pak mu řekl: Soudruhu vojíne, otevřete svůj kufr. Eda se pomalu sehnul a kufr otevřel. Eda nebyl nikdy přítelem puntičkářského pořádku, ale to co následovalo, si určitě nezasloužil. Za řevu zouváka takový bordel jsem v životě neviděl, uchopil kufr, zvedl ho nad hlavu, obrátil a vysypal obsah na podlahu. Mimo jeho osobních věcí, spodního prádla tam byla též sklenice plná škvarkového sádla, kterou mu tam dala jeho Jarmilka, když šel na vojnu. Věci se rozsypaly po podlaze, sklenice se škvarkovým sádlem se rozbila a spolu s dřevěným kufrem padal k zemi i zouvák po jedné ráně, kterou obdržel od Edy. Byl to přesný úder na bradu, který mu způsobil pád na zem, bezvědomí, odvezení na ošetřovnu a po probuzení si ho tam nechali na pozorování. Vzhledem k tomu, že Eda, nebyl ještě pod přísahou se mu nic nestalo, ale škraloup u těch nadřízených určitě měl.

Po ukončení přijímače a složení vojenské přísahy, byl přidělen k tankistům. Měl výložky tankistů a právo nosit červený baret. Na základě fysických předností, se stal řidičem ruského tanku řady T. Při zatáčení tanku, bylo potřeba pozastavit pás na straně tanku, do které chcete zatočit. To se provádělo úderem kladiva o hmotnosti 2 až 3 kg do svislé páky. Spodní část páky, ovládala mechanizmus pozastavení pásu na určitou dobu. Při jedné cestě ze cvičiště do kasáren, Eda potřeboval projet zatáčku na silnici, pootočením tanku asi o 45 st. Rozmáchl se trochu víc, než bylo třeba, pás se zastavil, na o něco delší dobu. Tank se otočil o 90 stupňů, sjel se silnice a prorazil přední stěnu jednoho z rodinných domů, které byly podél silnice. Edovi se podařilo zastavit tank, když jeho přední část již byla v kuchyni. Majitelka právě vařila oběd. Na štěstí sporák byl u vnitřní stěny kuchyně. Mimo leknutí a pak vzpamatování se ze šoku, se jí nic nestalo. Tank tam musel zůstat, dokud se nezajistila podpora horní části přední stěny domu. Vojenská správa pak opravila dům do původního stavu. Pomocníky při opravě byla určena celá posádka Edova tanku. Eda za to potrestán nebyl. Tank byl určen do terénu a všichni věděli, jak obtížné je, jet po normální silnici se zatáčkami.

Stále jsme s Edou věřili, že budeme po vojně spolu zase závodit a hledali jsme možnost, jak si spolu alespoň někdy zatrénovat. Výsledkem bylo, že si sjedeme Vltavu, z Budějovic na Zbraslav (180 km), za dva dny. Eda si zažádá o třídenní dovolenku. Jakmile ji obdrží, tak já pošlu vlakem naší závodní deblovku IRKU do Budějovic. Byla to doba před velikonočními svátky. Eda dostal dovolenku, já odeslal loď a již jsme se jen na to těšili. Dva

dny před datem Edovy dovolenky, došlo k přiostření válečné situace, mezi Severní a Jižní Koreou více jak 10.000km vzdálené od Československa.

To způsobilo vyhlášení vojenské pohotovosti celé československé armády. Pro Edu to znamenalo zrušení jeho dovolenky. Na světnici to postihlo ještě jednoho vojína, který měl dovolenku na svoji svatbu. Tak ti dva vojíni, kteří se s tou absurdní situací nedokázali smířit a vyžadovali dodržení odchodu na dovolenku, byli dáni do vazby a byli nařčeni z pokusu o vzpouru. Byl s nimi vojenský soud. Edovi byla prodloužena vojenská služba o 7 měsíců, a s okamžitou platností byl převelen do útvarů PTP (Pomocný technický prapor). Černí baroni jak se jim všeobecně říkalo. V těchto útvarech byl výkvět intelektuálních vzdělaných mladých mužů, kteří již při nástupu do vojenské služby, byli do těchto útvarů zařazeni. Zbraně normálních vojáků jim byly nahrazeny krumpáči a lopatami. Eda se najednou ocitl ve společnosti vysokoškolských absolventů různých oborů, včetně theologického. Názor na politickou situaci s nimi sdílel a vynikal nad nimi svou fyzickou zdatností a rukodělnou zručností. Netrvalo to dlouho a stal se přirozeným vůdcem kopáčů. Dovedl se nejlépe orientovat v pracovních úkolech, které jim byly zadávány. Všichni věděli, že se to musí udělat, ale Eda vždy našel tu nejschůdnější cestu. Důstojníci, kteří byli přidělení do útvarů PTP, tam byli většinou pro neschopnost řídit normální vojenské útvary. Podle vystupování Edy, ho považovali za odborníka na zemní práce. Nechali se přemluvit, že jestli chtějí, aby splnili termín, tak potřebují elektrickou sbíječku, jindy zase dopravní pás, a pod. Tyto pomůcky byly ve vojenských skladech k dispozici, ale někdo o ně musel zažádat. Pro ně bylo jednoduší, nechat barony pracovat jen ručně. Pohrůžka Edy, že nesplní termín, což též ohrožovalo také jejich prémie, způsobilo, že Eda dosáhl většinou svého. Jeho skupina to dokázala ocenit. Stala se z nich výborná parta a Eda si s nimi velmi dobře rozuměl i mimo službu na vojně. Několikrát se stalo, když dostali „opušťák“ na den, tak jeho parta přijela s Edou na Zbraslav, kde překvapili „hraběnku“. To byla Jarmilka, Edova žena, kterou jmenoval hraběnkou, když se stal černým baronem. Tento titul již Jarmilce zůstal, na vždy.

Po vojenské anabázi, se Eda vrátil ke kanoistice a jeho hlavní motivací byla výchova mládeže, s cílem být nejlepším oddílem v republice. Funkci trenéra mládeže převzal po Rudlovi Seifertovi, který byl prvním úspěšným trenérem mládeže. Ten do své výchovy zařadil skautské pojetí, lásku k přírodě a kamarádství. Největším úspěchem jeho éry, byl v roce 1955 přebor Československé Republiky. Na pramici, kterou zbraslavští vodáci navrhli, postavili a jejich dorostenci „Kajetáni“ získali první místo v kategorii pramic na 500m.

Od roku 1956 se Eda systematicky věnuje práci s mládeží a již v roce 1958 získává se svými svěřenci ocenění, „Nejlepší oddíl mládeže“ v republice. Obdobného ocenění se mu dostalo v roce 1967, kdy na přebor Republiky přivedl družstvo mládeže. Podle barvy triček se jim přezdívalo „zelené kobylky“. Bodovalo ve všech kategoriích a s převahou obhájilo nejvyšší příčku v republice v hodnocení družstev mládeže. Díky těmto úspěchům jsme byli respektovaným kanoistickým oddílem.

Základem úspěchu na vodě byla zimní příprava. Na toto téma byl natočen o našem oddílu krátký film „Až se jaro zeptá“, kde Eda se svými svěřenci předváděl zimní přípravu, jak v přírodě, tak v tělocvičně. Film byl promítán v kinech po celé Republice. Eda neměl jen úspěchy s výchovou mládeže, ale 14 jeho odchovanců z našeho oddílu, v dospělém věku, reprezentovali republiku na mistrovstvích Evropy a světa a tři na olympijských hrách v Tokiu a v Atlantě. Na svou činnost mohl být Eda právem hrdý.

Počet členů oddílu neustále rostl a naše loděnice u Mičanů již nestačila pokrýt všechny potřeby našeho oddílu. Začali jsme uvažovat o postavení nové loděnice. Od Zbraslavského národního výboru jsme měli přislíbený pozemek, ale peníze na stavbu nebyly. V té době začal národní podnik Stavby silnic a železnic provádět rekonstrukce a úpravy silnic v oblasti Zbraslavi. Potřebovali postavit staveništní zařízení pro své kanceláře, skladiště a parkovací prostor pro stavební stroje. Po řadě jednání jsme s nimi dosáhli dohody, že se

postaví staveništní zařízení v rámci celostátní akce „Z“, které bude mít následné využití, a po skončení silničních prací v oblasti Zbraslavi převezme celou budovu do vlastnictví vodácký oddíl. Akce „Z“ znamenala, že potřebný materiál, dodá národní podnik a stavbu zajistí vodácký oddíl. Stavební plány vypracoval člen našeho oddílu, Vráťa Růžička. S národním podnikem jsme se dohodli, že spodní část budeme používat pro naše účely a ostatní prostory bude používat národní podnik.

Stavba začala l6 listopadu 1960 a Eda se stal i tady ústřední postavou celé té gigantické a neuvěřitelné stavby. Měl stavební zkušenosti, se svou skupinou pracoval řadu let na rekonstrukci Vojenské nemocnice ve Střešovicích, a později ve Zbraslavském zámku při zabezpečování zámeckých podzemních prostor. Druhý zkušený stavař, byl Vláďa Ludvík, tesař, který na loděnici připravoval veškerá šalování pro betonáž.

Edovo charisma, které se projevilo při trénování mládeže, kdy ti mladí by pro Edu udělali vše, jen aby ho nezklamali se projevilo i při stavbě. Pracovali jsme všichni bez rozdílu. Těm nejmladším bylo 12 let. Eda většinou rozděloval práci. Svěřoval mladým chlapcům a děvčatům úkoly, s kterými se do té doby nikdy nesetkali. Pracovalo se denně v odpoledních hodinách a celé dny v sobotu a v neděli. Neznám jediný případ, že by někdo odešel z oddílu. Všichni se těšili na náš nový stánek a stavbě věnovali svůj volný čas.

Hrubou stavbu jsme dokončili 25 února 1962. Odpracovalo se 11.358 hodin. Z deníku stavby je vidět vůdčí roli Edy, bez kterého by nová loděnice nebyla. Dokončovací práce, které vyžadovaly specialisty, již nešly tak rychle. Eda se pak stal správcem loděnice a spolu s hraběnkou vytvořili po léta rodinou pohodu všem vodákům.

Eda dobře věděl, že přijde doba, kdy již nebude možné zvládat všechny aktivity, že bude muset odejít ze své milované loděnice. Tak postavil dům, jen kousek cesty od loděnice, ne jen pro sebe, hraběnku a jejich dcery Dášenku a Jarmilku, ale dům pro budoucí klan. Předpokládal, že dcery se vdají, budou mít děti, jeho vnoučata a tak je chtěl mít všechny blízko sebe. To mu vyšlo na 100%. Bydleli v přízemí blízko hlavního vchodu. Z kuchyně hraběnky se stala pekárna a cukrárna. Když se pak členové jeho klanu vraceli z práce domů, děti ze školek a škol vždy tam bylo něco dobrého na zub.

Eda měl informační středisko, hlavně když byly olympiády, či mistrovství světa, v různých oborech a odehrávalo se to v zemích jiného časového pásma. Přímé televizní programy byly vysílány v nočních hodinách. Eda je sledoval a pak ráno před odchodem obyvatel do práce či do škol je informoval o nejzajímavějších výsledcích.

Není možno ve vzpomínkách na Edu zapomenout na jeho další vlastnost, která se projevila nejvíce v naší velké vodácké chatě ve Vítkovicích. Koupili jsme ji od Státních statků Zbraslav. Během let jsme prováděli řadu úprav. Eda zde byl opět hybnou pákou tohoto dění. Chatu jsme používali a používáme do dnes pro vánoční dovolenou a pro zimní soustředění závodního družstva. V přízemí chaty je velká místnost, vnitřní dominanta chaty, která slouží též jako jídelna. Po večeři u jednotlivých stolů byla vždy neřízená zábava, ale když začal Eda vyprávět, všichni zmlkli. Měl ze svého života spoustu příběhů, často bizarních a dovedl svým vyprávěním zaujat celý kolektiv. Měl rád zpěv, znal mnoho trampských, vodáckých a soudobých písní. Když začal zpívat, většinou si stoupnul a zpíval s takovým gustem, že strhnul celý kolektiv a za chvíli okna v chatě jen drnčela.

Na hlavní stěně této místnosti je pověšena jeho fotografie, skoro ve skutečné velikosti. Připomíná mi to fotografie prezidenta ve třídách škol. Je to ale velký rozdíl, ve školách se tito prezidenti často mění. V naší chatě ale zůstane jeho fotka natrvalo,

Letos to bude 20 let, co Eda v sedmdesáti letech zemřel. Stále vzpomíná jeho velká rodina, kamarádi a nespočetný počet těch, které ovlivnil jak ve sportu, tak k přístupu do dalšího života.

S úctou, parťák Franta Pulda